דקוריא. סל כמו דקוריא דפרק השוכר את הפועלים (ב"מ דף

סימני שמעתתא דרב מנשה יודהא מכילתא הן הך דמכנים תחת

כנפיו ולקמן בפרק שני (דף לה.) איזמל שאין לו קרנים ובפרק

פה.) ודמפנין (שנת קמ.): מכנים איומל בזכרים.

אלו טרפות (לקמן דף נא.) הנהו דיכרי

דגנבי גנבי אין חוששין לריסוק אברים

מיהו גם במקומות אחרים יש

כדאשכחנא בפרק ב' דיבמות (דף

כה.) דאמר רב מנשה גזלן דדבריהם

כשר לעדות אשה ובפרה מי שהחשיך

(שבת קנו.) אמר רב מנשה חדא המי

חדא תרי קמי תרי שפיר דמי:

מצת כותי מותרת. וא״ת והלא

גזרו על פתן 0 לפי שהיו מבטלין בנין

בית המקדש בימי עזרא (א) כדאמר

בפירקין דר"א מ) (פ׳ לח) וליכא למימר

דהיינו בכותים ראשונים דכתיב בהם

ואת אלהיהם היו עובדים בודהא קאמר

התם מכאן אמר ר"א כל האוכל פת

כותי כאילו אוכל בשר חזיר ותנינא

נמי לקמן (דף יג.) שחיטת לדוקי

לעבודת כוכבים פתו פת כותי ואומר

ר"ת דמיירי הכא בעיסה דישראל

שעשה הכותי ממנה מלה וא"ת והיאך

יולא בה ושמא הוא לא שמר לשם מלה

דהא חשידי אלפני עור לא תתן מכשול

וי"ל כגון שלא אכל הכותי מצה אחרת

כל הלילה: איבא בינייהו דלא

כתיבא ואחזיקו בה כו'. נפ"ק

דגיטין (דף י.) מוכח דכתיבא ולא

אחזיקו בה נמי איכא בינייהו דלת"ק

מהני ולרשב"ג לא מהני והכא לא

נקט אלא לא כתיבא ואחזיקו בה משום

דחשחיטת כותי בעי לחתויי תנאי א"נ

דלא אתא לשנו" אלא מה שהקשה

אם החזיקו בה מבעי ליה ושם פירשנו:

חשגירות דלישנה

דהא דרסה כתיבא בקרא

ליטת ידכשים לתיפו לף ע"ב כדדרשיט לקמן דף ל ע"ב אין ושחט אלא ומשך [וכ"כ רש"י לקמן דף כז ע"א ד"ה דלא] אלא כיון שהוא

ל ים לכנון מכנו כיון שהומ שגור להזכיר אלו ה' ביחד נקט לה. רשב"א במשמרת

הבית הלכות שחיטה דף ז' ע"ב. אבל בחידושו לקמן

רפ"ב כתב דהך דרשה

הנ"ל היא אסמכתא ודרסה

מהלכה למשה מסיני:

לעזי רש"י

ריש"ט ציפורים שחומום

שימה מקובצת

לו מוחרה לארילה ולא

הקמחין ובצקות: ג] דהא

אינם כו' ורבן שמעון בן

. גמליאל אתא: **17** ולאו

אחזוק ולא אחזוק תנאי

. היא אלא עד מסקנא:

לו וכיון דאוקמינן דאהנך דאיירי בהו לעיל קאי

דהיינו בדכתיבן למעוטי אתא היכא דלא אחזוק:

ואיכא היתרא ואיסורא [] קמיה לא שביק: 1] דרב מנשה דהך מכילתאן הן:

רבינו גרשום

שינן לחמץ: 3] דתניא

לקמן כ. כז: כח.פה: פו. קדושין על.מיר כט.], ב) קדושין עו. גיטין י. [תוספתה פסחים ביטין י. [מוספתמ פסחים פ״ב ה״ב], ג) ג״ו שם ברכות מו:, ד) [לעיל ג.], ס) [בס"ה: משומד], 1) [גיטין לו: וש"נ], 1) [תוספתה פסחים פ"ב ה"ג], ח) [דברים יב], ט) [ויקרא יא], י) בס"א: דחזי', כ) [ל"ל דאמריון בפסחים מ.], () [עיין תוי"ט שביעית פ"ח מ"י], מ) [דפום ויניניא],

הגהות הב"ח (**ה)** תום' ד"ה מלת וכו' נימי עזרא כדאמרי' בפירקי דר' וליכח: וליכח: אלינוזר

הגהות מהר"ב רנשבורג

אן רש"י ד״ה מהו דתימא אע״ג וכו׳ וראינו שלא החמין דקיימא לן דמותר ולא נפקינן בהו דתנן הקמחין. מן תיבת וראינו עד הקמחין נמחק. ונ"ב וראינו שלא החמיץ דמומר ולא נפקיען בהו דקי"ל הקמחין ובלקות וכו׳ עכ״ל וכל״ל. ומלת דתנן הוא טעות. דאין זה משנה בשום מקום ומימרא דר"ה היא בפסחים מ' ע"א. ובעל תורת חיים שגה בזה יחשב דמשנה שלימה היא וטעות הדפוס הטעהו: ב] תום' ד"ה מלת וכו' דהא קאמר התם מכאן. נ"ב עי' שביעית פ"ח משנה י' ובתום' י"ט שם:

מוסף רש"י אין שחיטה לעוף מן התורה. אלא מדברי **סופריס** (לקמן כ. ועי"ש לאכלה בפסח ואין בה משום חששא דחימון יקיט לופקט לעימון (קדושין עו. וכעי"ז גיטין (י.). ואדם יוצא בה יוצא בה ידי חובתו בפסח. משום חובת לילה הראשון שהוא חייב לאכול מנה המשתמרת, כדכתיב (שמות יב) בערב תאכלו מלות, ואפילו ידעינן בה דלא החמינה לא נפיק בה אלא אם כן עבד לה שימור לשם חובת מנה, דכתיב (שם) ושמרתם את המצות. וכותים בקיאין הן שלריכה להשתמר לשמה ועושין לה שימור (נימיו י) מולל בה הוי כקמחין ובליקות עובדי כוכבים שלא של שוכף כוכבים שמו חימצו דקי"ל (פסחים מ) אדם ממלא כריסו מהם ובלבד שיאכל כזית מצה אחרת באחרונה, משום אין לריך לאכול מלה אחרת באחרונה, דבקיאי במלות שימול (קדושין עו.). ר"א אוסר. אף נאכילה כל

דלא כחניבא ואחדויקר בה. דאתי ר"ש לאוסופי אמנא קמא אף מלוה שהיא מדברי סופרים ואינה כמובה במורה אם החיקו בה סמכינן עלייהו (שם), אוכל גבילות לתיאבון. כי לא משכח הימר אכיל נבלות ומאחר שהסכין בדוקה וומונה בידו שחיט שפיר, דכל כמה דמני למיכל הימירא לא אכיל איסורא וכי אין לו סכין בדוק לא טרח להדורי בתר סכין יפה

. אם זו פגומה (לנויל ג.).

דקוריא. מחרוזות של לפרים שחוטין. רייש"ט בלע"ז: אביי. דאמר לעיל [ג.] יוצא ונכנס לכתחלה לא שרינן גבי שחיטה דייק מרישא: ורבא. דשרי [שם] דייק מסיפא דלא מלריך תנא בדיקה אלא היכא דבא ומלאו: כעומד על גביו דמי. ועומד על גביו דקתני תנא היינו יולא ונכנס:

האי הוא דהוי שחיט שפיר. אותו עוף

לבדו שחוט יפה וזה היה מכירו ואכלו

ואנן היכי נסמוך לאכול האחרים:

במכניםן מחת כנפיו. ישראל זה

הבודקו מכנים כל הלפרים תחת כנפי

כסותו ואין הכותי מכיר איזה נתן

לו: ממסמס. ממעכו ומכתשו:

איו שחיטה לעוף מו התורה. משום

דלא כתיב זביחה בהדיא אלא בבקר

ולאן דכתיבה וזבחת מבקרך ומלאנך

ואנן ילפינן בהקישא לקמן (דף מ:)

מואת תורת הבהמה והעוףש: ולטעמיך.

הך זביחה דכתיב בבקר ובלאן מי

מפרשן הלכותיה בתורה ואפ״ה סמכי

עלייהו משום דאחזיקי להו דאחזיקו

בה: ואחזוק ולא אחזוק בדלא כתיבא

מנחי הית. מלוה שחינה כתובה

בפירוש בתורה וראינו שהחזיקו בה אי

אמרינן כיון דאחזוק לדידהו אחזוק

נמי לדידן לסמוך עלייהו כי עבדי לצורך עצמן או אי אמרינן אע"ג

דאחזוק לדידהו לא אחזוק לדידן כלומר

לא חשבינן ליה חזקה למסמך עלייהו

תנאי פליגי בה. אחזוק ולא אחזוק

כלומר חזקה או אינה חזקה: אמותר.

לאוכלה ולא חיישינן לחמץ בפסח:

וחדם יולח ידי חוכחו. שהכתוב קבעו

חובה לאכול מלה בלילה ראשונה

דכתיב (שמות יב) בערב תאכלו

מצות ואם ישב ולא אכל עבר בעשה.

ולקמן פריך כיון דתנא מותר פשיטא דיולא בה: אסור. אפילו לאוכלה:

שאין בקיאין. אין יודעין לשומרה

ולהבחין בין שיאור לסידוק בין הכסיפו

פניו ללח הכסיפו פניו: פשיטח.

דיולא בה כיון דמותרת: מהו דמימא.

אע"ג דפשיטא לן דלא הניחוה להחמיך ומותרת באכילה מיהו לא בקיאי בהא

דבעי למיעבד שימור לשם מצה של

מלוה וכיון דלא עביד בה שימור לא

נפקינן בה מידי דהוה אקמחין ובלקות

של עובדי כוכבים הבאים לפנינו קודם

שאפאה עובד כוכבים אן וראינו שלא

החמין דקיימא לן דמותר ולא נפקינן

בהו פדתנן ? הקמחין ובלקות של

עובדי כוכבים אדם ממלא כריסו

דקוריא של צפרים קוטע ראשו של אחד מהן ונותן לו אכלו מותר לאכול משחימתו ואם לאו אסור לאכול משחיטתו אביי דייק מרישא רבא דייק מסיפא אביי דייק מרישא מעמא דישראל עומד על גביו אבל יוצא ונכנם לא רבא דייק מסיפא טעמא דבא ומצאו ששחט אבל יוצא ונכנם שפיר דמי ולאביי קשיא סיפא אמר לך יוצא ונכנס נמי בא ומצאו קרי ליה ולרבא קשיא רישא אמר לך יוצא ונכנם נמי כעומד על גביו דמי כיוצא בו מצא בידו דקוריא של צפרין קומע ראשו כו' אמאי ליחוש דלמא האי הוא דהוה שחים שפיר אמר רב מנשה (סימן מכני"ם איזמ"ל בזכרי"ם) במכניםן תחת כנפיו ודלמא סימנא הוה יהיב ליה בגויה אמר רב משרשיא דממסמס ליה מסמוסי ודלמא קסברי כותים אין שחימה לעוף מן התורה ולמעמיך 🕫 שהייה דרסה חלדה הגרמה ועיקור מי • כתיבן אלא כיון דאחזיקו בהו אחזיקו בהו ה"ג כיון דאחזיקו אחזיקו ואחזוק ולא אחזוק בדלא כתיבא תנאי היא ידתניא מצת כותי מותרת ואדם יוצא בה ידי חובתו בפסח ר"א אוםר לפי שאין בקיאין בדקדוקי מצות כישראל רשב"ג אומר יכל מצוה שהחזיקן בה כותים הרבה מדקדקין בה יותר מישראל אמר מר מצת כותי מותרת ואדם יוצא בה ידי חובתו בפסח פשיטא מהו דתימא לא

מהם ובלבד שיאכל כזית מנה באחרונה: ורבי אליעזר אוסר. אפילו לאוכלה: קסבר לא בקיאי בשימור לא גרסינן. וטעמו משום

חימוץ. ולמאן דגריס ליה הכי מפרש לא בקיאי לשומרו מלהחמיץ. וי"מ ור"א אוסר לנאמ בה ידי חובסו בפסח ולאו מילמא היא שאין זה לשון

איסור: **איכא בינייהו**. מילמא דכמיבא באורייתא ולא ידעינן בהי דאחזיקו בה: ס"ק. דלא איירי בחזקה כלל אכמיבא דאורייתא קפיד ומנא

מלה וה"ה לכל הכתובים בתורה אע"ג דלא ידעינן אי אחזיקו בה אי לא אחזוק סמכינן עלייהו דכיון דכתיבא ודאי אחזוק בה ור"א אוסר

אפילו אחזיקו בה דהא שאינם בקיאין בדקדוקי מצות ורשב"ג אתא למימר אחזוק אין לא אחזוק לא. ולאו היינו תנאי הדאמר לעיל עד

מסקנא דמילתא: כל מלוה. משמע דלרבויי אתא אפילו הנך דלא איירי בהו וכיון שדאוקמן דאהני דאיירי בהו לעיל קאי דהיינו בדכתיבי

למעוטי אתא: אם החזיקו מיבעי ליה. דהשתא הוי משמע שפיר דפליג אתרוייהו למ״ק דשרי בלא חזקה ולר״א דאוסר אפילו החזיקו ואתא

איהו למימר אם החזיקו מדקדקין בה ומוחר ודלא כר״א הא לא אחזיקו אסור ודלא כח״ק דשרי בלא אחזיקו אבל השתא דקחני כל משמע דאפילו

הנך דלא כתיבין נמי האמר דסמכינן אחזקייהו: אלא איכא בינייהו דלא כסיבא ואחזוק בה ס"ק סבר. מלה וכל דדמיא ליה דכתיבא סמכינן

עלייהו בין אחזוק בין לא אחזוק ודלא כחיבא לא סמכינן עלייהו ואפילו אחזוק ור״א סבר אפילו כחיבא ואחזוק לא סמכינן עלייהו ורשב״ג סבר

כל מצוה שהחזיקו ואע"ג דלא כתיבא סמכינן עלייהו כיון דאחזוק אחזוק. והיינו תנאי דלעיל ח"ק ורשב"ג: **כיון דאיכא החירא ואיסורא**.

קמיה שבידו להכשירה ובידו לנבלה: מערח לא ערח. אם לא ימלאנה יפה לא יחזור אחר סכין אחרת: **הניא דמסייע לך.** דכל מי שאינו

עושה להכעים ואיכא התיראת קמיה לא שביק התירא ואכיל איסורא: של **עוברי עבירה.** שאין מבערין חמך בפסח מפני הפסידה:

בקיאי בשימור קמ"ל ר"א אוסר לפי שאין בקיאי בשימור קמ"ל ר"א אוסר לפי שאין בקיאין בדקדוקי מצות קסבר לא בקיאי בשימור רשב"ג אומר כל מצוה שהחזיקו בה כותים הרבה מדקדקין בה יותר מישראל היינו ת"ק איכא בינייהו דכתיבא ולא אחזיקו בה ת"ק סבר כיון דכתיבא אע"ג דלא אחזיקו בה ורשב"ג סבר אי אחזוק אין אי לא אחזוק לא אי הכי כל מצוה שהחזיקו אמרו ליה רבנן לרבא תניא דמסייע לך ״חמצן של עוברי עבירה אחר הפסח

בה כותים אם החזיקו מיבעי ליה אלא איכא בינייהו דלא כתיבא ואחזיקו בה תנא קמא סבר כיון דלא כתיבא אע"ג דאחזיקו בה נמי לא רשב"ג סבר כיון דאחזוק אחזוק גופא יאמר רבא ישראל מומרי אוכל נבילות לתיאבון בודק םכין ונותן לו ומותר לאכול משחיפתו מאי פעמא כיון דאיכא התירא ואיסורא ילא שביק התירא ואכיל איסורא אי הכי כי לא בדק נמי מיטרח לא טרח

דקוריא של צפורין. קישור של עופות שחוטין מצא בידו של כותי: אמר רב אשי המכוימו חחם כופיו. תחת גלימא שלו וקוטע ראשו של אחד מהן. מהם נתן לו: דמסמסי ליה . מסמוסי. כלומר שמלכלכו :סימן אין מכיר הסימן ולטעמיך שהייה דרסה חלדה הגרמה ועקור מי כתיבן. כלומר את אמרת . ודלמא קא סברי כותים אין ובהמה דאכלינן משחיטת׳ דמן התורה [הוא] שהייה דרסה חלדה הגרמה ועקור מי כתיבן דיהו בקיאין בהו דמצינן למימר דמחמירין ששחטו והא לא כתיבי באורייתא לענין בהמה אלא כיון דאחזיקו בהו אחזוק ואכלינן משחיטתן אפי׳ מרהמה הרא ומי :אחזוק אע"ג דלא כתיב דאחזוה ולא אחזוה רדלא חזקתן חזקה במילתא . כתיבא כגון עוף אי לא חשיב: תנאי היא. לפי שאין בקיאין . . . בדקדוקי מצות. כלומר . אין בקיאין בשימור שלא יחמיץ. כדאמרינן במס׳ . פסחים שלש נשים עוסקות

מצוה שהחזיקו בה כותים. ל) כלומר היינו תנא קמא דרבי אלעזר: אי הכי כל מצוה שהחזיקו בה כותים אם החזיקו מבעי ליה. כלומר כיון דרשב"ג מחמיר יותר מת"ק אם החזיקו מיבעי: כיון דאיכא היתירא ואיסורא. כלומר דיכול לשחוט שפיר לא שביק היתר ואכיל . [איסורא] שלא ישחוט יפה: חמצן של עוברי עבירה. מניחין חמצן אחר הפסח בבית אחד הן הן